

det forekommer mig, Ordføreren ogsaa burde vide. Jeg kan ikke forstaa, at Regeringspartiets Ordfører træder frem her i Salen og retter Angreb paa andre Partier og andre Kommuner uden at kende den Slags Ting, han taler om. Her i København nævner man jo almindeligt Københavns Kommunalbestyrelse, Københavns Borgerrepræsentation, Københavns Magistrat saadan i Flæng mellem hinanden, som om det var ganske ligegyldigt, hvilken af disse Betegnelser man nævner. Det er det imidlertid slet ikke, navnlig ikke med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse. Den ærede Ordfører bør vide, at den slet ikke vedkommer Borgerrepræsentationen. Der staar udtrykkeligt i Alderdomsunderstøttelsesloven, at Begæring om Alderdomsunderstøttelse indgives til Københavns Magistrat og udenfor København til vedkommende Kommunalbestyrelse, og i § 4, at de vedkommende Myndigheder sørge for det videre fornødne og bestemme, hvor stor Understøttelsen skal være. Altsaa disse Sager er Borgerrepræsentationen ganske udelukket fra og har ikke det mindste at gøre med.

Naar der tales saa meget om, at det er Socialisterne, der have Flertallet, og det er os, der regere i Kommunalbestyrelsen, maa jeg maaske sige, at vi i Borgerrepræsentationen have 18 Medlemmer af 42, det er jo ikke Flertallet. Men det kommer som sagt ikke den Sag ved, fordi Borgerrepræsentationen ikke direkte har noget med dette Spørgsmaal at gøre; Borgerrepræsentationen bevilger Pengene, kan forhøje Beløbet til Alderdomsunderstøttelsen, men dens Uddeling bliver noget ganske andet, den raader Borgerrepræsentationen slet ikke for. Saa er der Magistraten. Der have Socialdemokraterne 3 Medlemmer af 9. Det er da heller ikke Flertal. Der maa vi arbejde, saa godt vi kunne, paa at faa vor Mening frem, men vi ere ikke Flertal og kunne ikke alene bestemme, hvorledes det skal være.

Men nu maa jeg give nogle yderligere Oplysninger, som forhaabentlig kunne bibringe den ærede Ordfører og Regeringspartiet et klarere Syn paa disse Forhold. De skulle belyse Magtfordelingen indenfor Kommunalbestyrelsen, særlig Magistraten. Jeg skal da først sige, at København har jo en Overpræsident, en kongelig Embedsmand, som har en ret betydelig Myndighed. Han har navnlig Myndighed til at bestemme de Sager, der skulle behandles i den samlede Magistrat. Der staar i § 4, som jeg vil anbefale den ærede Ordfører

at gøre sig bekendt med: „Det Staten tilkommende Tilsyn med den kommunale Forvaltning udøves gennem Overpræsidenten. — Til den Ende skulle alle til Magistraten indkomne Sager afgives til ham, medmindre han maatte bestemme, at visse Arter af Sager umiddelbart kunne indleveres til den Afdeling af Magistraten, hvorigennem de skulle afgøres. Han fordeler Sagerne og bestemmer derved, hvorvidt de skulle foretages i den samlede Magistrat.“ Jeg nævner denne Bestemmelse som Grundbestemmelse for de øvrige. Saa kommer der i § 7 nogle Bestemmelser om, hvilke Sager det er, den samlede Magistrat behandler. Thi det er der ogsaa bestemte Regler for. Man kan ikke saaledes gaa op i den samlede Magistrat og forelægge Forslag, saaledes som man f. Eks. kan her. Det strider ganske imod de Love, vi have at rette os efter. § 7 siger: „Foruden de enkelte Sager, som ifølge denne Lov eller ældre fundatsmæssige Bestemmelser kun kunne afgøres af hele Magistraten, skulle i samme forhandles de Anliggender, som angaa Kommunen i Almindelighed, saasom Vedtægter og det aarlige Budget, eller dog omfatte flere af samme Bestyrelsesgrene, eller som ere af sær indgribende Vigtighed for dens Forvaltning og Økonomi. Dog kan Overpræsidenten henvise ogsaa andre Sager til Behandling i den samlede Magistrat, ligesom hver af Borgmestrene der kan foredrage Sager, der henhøre under deres særlige Bestyrelse.“ Deraf følger altsaa, at det er de Sager, der behandles, som forelægges af Borgmestrene eller Overpræsidenten, og at de enkelte Magistratsmedlemmer, naar det ikke netop er Borgmestrene, ikke kunne komme frem med ret mange Forslag deroppe.

Men saa vil jeg tillade mig at henvise til § 8, som omhandler Borgmestrenes Stilling i Magistraten. Der staar der: „For øvrigt bestyrer hver Borgmester selvstændigt og paa sit eget Ansvar alle til hans Afdeling henlagte Sager og udfærdiger de af ham tagne Beslutninger under sin Haand. Ingen af vedkommende Borgmester saaledes afgjort Sag kan indankes for den samlede Magistrat; men den, som mener at have Grund til Besværing, har dermed at henvende sig til vedkommende Ministerium, for saa vidt Sagen ikke henhører under Domstolenes Afgørelse.“ Deraf vil man altsaa se, at der er en hel Del Sager, som Borgmestrene afgøre ganske alene, og som ikke kunne tages frem i den samlede Magistrat.